

B l i n d g a n g

Birgit Johnsen og Hanne Nielsen

B l i n d g a n g

Op ad stien, så så så så.....

Når jeg går i Søndermarken, midt om sommeren f.eks, eller når det er varmt, så smider folk sig jo på græsset og ligger og soler sig, og der kan det godt lyde for mig, at der er fuldstændigt stille og tomt og ikke et menneske, fordi det ikke er et tidspunkt på dagen, hvor der er en masse børn, der leger. Så er jeg gået i parken sammen med en anden og har fået at vide, hvor mange der lå og soled sig, og der blev simpelthen talt op til 21 mennesker, der lå og soled sig på en stor græsplæne, og jeg ville have gættet på, der ikke var en eneste.

Så, så nærmer det sig.

Det bliver helt åbent og mere sandet på stien,- fuldstændig som en sandstrand. Fuldstændig åbent. Ikke noget.

Nu har jeg jo kunnet se, så jeg ved hvad sort - hvid er, så jeg ved hvad farverne er, men det er ikke sort. Det er sådan, som jeg forestiller mig tingene ser ud, som jeg har foran mig. Og det er det billede, jeg har i min bevidsthed. Hvis jeg nu skal koncentrere mig om at se noget sort foran mig, så er det ikke helt sort, så er det sådan koksgråt.

Fri Billy !

Jeg har oplevet, at jeg har gået inde på Købmagergade og skal have hjælp til at finde en bestemt butik, og så pludselig var der sådan tomt omkring mig hele tiden. Og jeg kunne høre en masse mennesker både foran mig og bagved og på siderne, men der var en radius omkring mig, hvor der ikke var nogen, der sagde noget, og det er simpelthen fordi folk tier stille, når de kommer ind i mit rum, om jeg så må sige.

Foran,- jeg tror, det er en dame. Der var en duft ?

Nogen gange når jeg går nede i Søndermarken, hvor jeg går alene, og Billy er fri, så kan der komme nogen gående forbi mig, og de går så hurtigere end mig, og hvis jeg så gerne vil skynde mig afsted, så kan jeg hægte mig bag dem, ligesom ligge mig i kølvandet, oplever jeg, og jeg går ikke så hurtigt som dem, men så kan jeg følge dem et stykke vej.

Så kommer vi her midt på stien.

Der kommer nogen mod mig.

Så kan jeg lige tage pejling af de fodtrin

Hver gang jeg skal over en gade, så oplever jeg at det er det samme som at spille russisk roulette. Og nu har jeg fundet ud af at tage et andet sted hen. I stedet for at gå over gaden og handle, så tager jeg nu med bussen og går et længere stykke og handler og tager en anden bus hjem, bare for at undgå at gå over et kryds.

piv piv piv piv

Se, nu piver han. Det er nok fordi han har set en anden hund,-
jamen så,- løb da hen til de andre hunde, Billy

En vigtig ting som førerhunden skal gøre,- den stort set vigtigste ting førerhunden har lært, det er at stoppe af sig selv ved alle nedadgående kantsten, så han stopper før vejen. Derimod skal han jo ikke stå ved opadgående kantsten, for så bliver han jo stående ude på vejen, og det er jo ikke særlig sjovt.

Nu kan jeg ikke høre noget.

Det er da mærkeligt, der ikke er flere mennesker i parken i det dejlige
vejr.

Når jeg så sidder i bussen, så tror folk at jeg tæller busstoppestederne, for det gør vi, og vi,- det må jo så være os blinde,- men jeg gør det ikke. Jeg sidder og tænker på alt muligt andet, som jeg tror folk gør i almindelighed, og ikke på hvornår jeg skal af. De tænker ikke på, at der sidder et menneske, der måske er ved at forberede sig på at holde et foredrag om et eller andet dagen efter.

Venstre vej !

Hvis jeg så går vild, så... Jeg kan gå vild på en sti. Jeg kan også gå vild ved at gå ud på en græsplæne og bliver ved med at vade rundt på den der græsplæne, og så kan jeg gøre det, at jeg kalder på Billy og siger, at han skal finde vejen. Så finder han en vej. Det er ikke sikkert, han finder den rigtige vej, men han finder en vej, og så må jeg bare begynde at gå ud af den vej, indtil jeg ikke kan komme længere.

Nu kommer, der en gående bag mig i raske fjed og overhaler mig

inden om, så at sige.

Billy klinger rundt derovre til venstre.

Hvis jeg går langs et holdende S-tog på en S-togs perron, så kan jeg høre hvilke døre der er åbne og hvilke døre der ikke er åbne. Fordi, når jeg går forbi en åben dør, så forsvinder lyden jo ind i rummet og kommer så anderledes tilbage til hørelsen,- til mig.

Sig mig er det et femvejskryds ?

Nej, det er et firevejskryds

Jamen,- det er også nok til at forvirre mig

Jeg bruger følesansen, fugtighedsforandringer, sol og luftforandringer og mærker vinden også. Men jeg bruger hørelsen ligesom en flagermus. Jeg kan høre, når jeg går forbi en hæk, jeg kan høre, når jeg kommer til et hjørne af en høj mur, og jeg kan høre, når jeg går forbi et bushus, både fordi jeg kan høre det på mine skridt, men også på lydene i al almindelighed, fordi alle lyde der bliver slynget ind mod væggen, bliver slynget ud på en anden måde. Jeg kan også høre det, fordi jeg bruger stokken. Så slår jeg med stokken i underlaget, og så bliver der så lavet nogle svarlyde fra mine omgivelser.

Hvad fanden er det for noget ?

Det er jo en gren....

Hold da op , tværs over vejen !

Jeg kan høre, hvis jeg går forbi en lygtepæl, på grund af at lyden bliver slået tilbage på en anden måde, end hvis der ikke er noget. Hvis jeg går ad et længere stykke vej og skal gå hen til et bushus. Så bruger jeg også stokken til at slå ned i jorden, så jeg får noget lyd, som jeg kan høre det på.

Jeg tror, det er træerne, der skygger for solen, fordi det skete næsten samtidig med at lyden forandrede sig. Og nu kan jeg høre nogle er mennesker derovre,- til højre

Man siger, at om natten er alle katte grå.

Og jeg har en oplevelse, jeg har faktisk mange oplevelser, hvor folk, siger, de har mødt mig dagen i forvejen. Forleden dag skulle jeg følges over gaden, hvor jeg havde Billy med, og hun sagde, at hun havde fulgt mig over gaden et par dage tidligere og der havde jeg ikke hunden med - og det passer ikke -

Nu går jeg ved græskanten, så ved jeg da, jeg er på stien.

Det har været en anden blind, og en blind ligner åbenbart en anden blind, selvom det, selvom det måske er to vidt forskellige kvinder, der er blinde. Så har hun bare den oplevelse, at hun har fulgt en blind over.

© 2004
HANNE NIELSEN &
BIRGIT JOHNSEN

Tak til :

Hanne Cassandra Skipper og
hendes førerhund Billy.
Bogen er lavet i forbindelse
med video installationen
Blindgang. Her filmede Hanne
og Billy deres daglige tur med
bussen til Søndermarken og ud
i hundeskoven. Kameraerne var
fastspændt dels på hundens
hoved og på den blinde kvindes
bryst.

Tryk:

Zeuner Grafisk as
Skovdalsvej 22
8300 Odder

Udgivet af:

Space Poetry
Ahlenfeldtsgade 24,3
1359 København K.

Med støtte fra:

Kunststyrelsen,
Billedkunscenteret